

NAGEDACHTENIS

aan het leven en sterven van
CORNELIS MEYAARD

en zijn vrouw

JANNETJE MIERAS
en van hun kinderen en huisgenote.

Gewoond hebbende in Zoute, Grintweg 56, (YERSEKE)

Beschreven volgens de nagelaten bescheiden door hun kleinzoon:

J. C. Waverijn
Grintweg 56
Yerseke

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2002

Yerseke, december 1977

Geliefde lezer(es).

Reeds menig jaar was het mijn begeerte om uit de bescheiden, die nagelaten waren, een korte nagedachtenis te schrijven van mijn geliefde grootouders en familie, die de eeuwige rust zijn ingegaan, die er overblijft voor het volk van God.

Menigmaal werd mij gevraagd hun nagedachtenis aan de vergetelheid te ontrukken.

En toch, ik kwam er niet toe.

Er waren echter nagelaten gegevens aanwezig, zodat ik gedurig begon, maar niet volbracht. Telkens staakte ik, schreef niet verder, gevoelend mijn onbekwaamheid en mijn veelvuldige druk, zodat de lust mij ontbrak.

Doch in de laatste tijd, nu mijn geliefde vrouw C. A. Stolk gestorven was, werd ik weer teruggebracht hij het werk, dat ik begonnen was. Dag en nacht werd het mij opgebonden. Ik kon het niet meer van mij afkrijgen.

De Heere moge de volgende eenvoudige mededelingen van Zijn wegen met de Zijnen naar Zijn welbehagen in Christus believen te zegenen.

Mijn grootvader, Cornelis Meyaard te Yerseke, had een grootvader van dezelfde naam, maar de laatste woonde re 's Heer Arendskerke en was gehuwd met Adriana Wabeke.

Hun zoon Johannes huwde met Adriana de Jager. Dit paar ging wonen op „Hofstede Zweedijk" te Yerseke.

Uit dit huwelijk werd maar één kind geboren en wel op 31 augustus 1840. Van hem zult u nog wel meer lezen in dit geschrift. Zijn moeder is reeds vroeg gestorven. Zijn vader is toen hertrouwd met Jannetje Hieftje. Uit dat huwelijk zijn 7 kinderen geboren: Jacoba, Francina, Adriana, Marinus, Cornelia, Janna en Johanna Apolonia. Daarna is ook zijn vader gestorven.

Toen is zijn tweede moeder - Jannetje Hieftje - hertrouwd met Cornelis van Hoorn. Uit genoemd huwelijk is Maatje van Hoorn geboren, die later gehuwd is met Dingenis van Oeveren. Mijn grootvader hield steeds vriendschap met hen.

Ook met zijn halfzuster Adriana, die getrouwd was met Chr. Nieuwenhuize, wonende te Nisse.

Met de anderen was ook een zeer goede omgang, zoals hij dat noemde. Maar de meesten woonden nogal ver bij hem vandaan. Sommigen woonden zelfs in Afrika, in Transvaal.

Dit wel wat uitgebreid verslag over tiet geslacht is wellicht dienstig voor de nageslachten.

CORNELIS MEIJAARD

Het verhaal van mijn grootvader - dus C. Meyaard, geboren 31 aug. 1840, luidt:

„Ik ben in zonden ontvangen en in ongerechtigheid geboren. Dat kwam in mijn kinderjaren al vlug aan de dag. Ik was stout en speelde met stoute kinderen als ik naar school ging. Menigmaal sprak mijn consciëntie mij aan: Indien je nu vannacht zo sterft - en dan! O, dan beefde ik, maar probeerde die gedachte vlug weg te krijgen en

in slaap te komen. Soms werd ik uit de slaap gewekt en weer was daar diezelfde gedachte. Maar ik wilde er niet aan denken en ging in mijn zondeleven door.

Maar toen ik op 17 jarige leeftijd in het Kerkhoekpaadje aan het ploegen was en de grond zeer hard en stuurs was, kwam mij voor: *Wil toch niet stug, gelijk een paard weerstreven*. Ik hield het paard voor de ploeg stil en zag dat het zweet van zijn lichaam afdroop. Dat beest, dat ik gedurig met de touwlijnen op zijn rug sloeg, om het de ploeg te doen voorttrekken, gehoorzaamde mij. Ik stond als aan de grond genageld. Want ik - monster van goddeloosheid - luisterde niet naar de vurige vermaningen, die zo menigmaal in mijn consciëntie waren. Daar gingen mijn ogen open, dat ik zondigde tegen een heilig, rechtvaardigen goeddoend God. Het vloog in mijn aangezicht. Mijn paard achtte ik gelukkig, maar ik was ongelukkig. Dat beest had niet gezondigd, maar ik was tegen alle roepstemmen ingegaan. Ik liet mijn ploeg staan en bracht het paard naar de stal. En bij iedere stap die ik deed, dacht ik in de aarde weg te zinken. Toen ik thuis in de stal kwam, kon ik niet begrijpen, dat ik nog niet weggezonden was. Ik moest op mijn knieën vallen en uitroepen: „*Ach Heere, kunt U mij nog dragen!*” Het zweet droop van mij af.

Mijn vader zei: „Kees, wat gaat er om, heb je een ongeluk gehad?” Ik zei: „Vader, ik heb tegen God gezondigd, ik ben zonder God op de wereld. En het zal niet lang meer duren of ik ben in de eeuwige rampzaligheid.

Mijn vader probeerde mij tot andere gedachten te brengen door te zeggen dat ik toch wel braaf was en altijd mijn best deed, maar liet hielp niets.

Ik had dat lieve, hoge, Goddelijke Opperwezen vertoornd door mijn zonden. Ik beweedde dat dag en nacht. Ik stond schuldig aan al de geboden Gods. En ieder gebod sprak zijn vloek over mij uit.

Op een morgen werd ik niet alleen bij mijn dadelijke zonden bepaald, maar ook aan mijn erfschuld zodanig ontdekt, dat alle hoop op behoudenis afgesneden werd en het voor mij eeuwig onmogelijk werd om nog ooit met God verzoend te worden. Alles ontviel mij. Ik moest Gods recht toevallen en verwachtte op dat moment, dat de afgrond zich voor mij zou openen. Doch in plaats daarvan behaagde het de Heere, om het onmogelijke in de onmogelijkheid mogelijk te maken. Naar Zijn eeuwig welbehagen ontsloot Hij in mijn hart *de mogelijkheid van nog zalig te kunnen worden in Zijn Zoon*. Ik had dat heilgeheim nooit verstaan of begrepen. Ik had geen verstand om te omvatten wat zich nu ontsloot. Maar door de zalige vrucht werd ik buiten mijzelf geleid. Mocht ik zien en geloven, dat de Zone Gods in de eeuwigheid gegeven, in de tijd op aarde was gekomen, ook voor mij. Voor zulk een goddeloze, zulk een onwaardige, voor zulk een verlorene. Hij was gekomen om mij te zoeken en zalig te maken en daarvoor Zijn dierbaar bloed te storten. O, die uitlatingen van Zijn liefde in mijn hart!

Dat was andere taal dan Horeb's donder.

O, dat goddelijke genadewonder!

Die liefdesuitlatingen die er toen in mijn hart waren van de Heere Jezus! Maar ook ontvlamde mijn hart voor de Heere Jezus. Ik kan er geen woorden voor vinden. Het is niet uit te drukken. O, dat dierbare Middelaarswerk!

Er is toen een innerlijke hoop in mijn hart geboren. Er was geen gebrek. Geruime tijd heb ik daarin mogen leven. Het was mijn opstaan en mijn naar bed gaan. En in de nacht liet Hij Zich nog in mij uit, zodat ik mijn legerstede verliet en maar op bleef zitten in gemeenschap met mijn Liefsten.

In die tijd was ik 18 jaar. Ik kocht enkele oude schrijvers, want de Heere gaf mij lust om Zijn Woord te lezen en te onderzoeken. Met innerlijk vermaak mocht ik ze lezen. Ook probeerde ik de gezelschappen op te zoeken. In het begin met veel schuchterheid. Maar als ik hoorde dat er van diegenen waren, die de Heere vreesden, brandde mijn hart daarheen.

Toch merkte ik hoe langer hoe meer, dat het niet vlak lag en ik wat miste. Doch ik kon het niet verklaren. Maar ik ondervond, dat de Heere afbreekt, wat Hij gebouwd heeft. En in plaats van een vriend, moest ik mijzelf waarnemen als een vijand.

Het liep mis. De breuk tussen de Heere en mij werd al groter, de ongerechtigheden menigvuldig, terwijl mijn toenaderingen gingen wijken. Het werd een opengebroken stad zonder muur. Ik probeerde nog bij elkander te houden, wat ik meende te hebben, maar ik werd naakt uitgestroopt. Het mes sneed er. door. En ik werd zo wanhopig, niet meer wetend waar ik het zoeken moest. Het gebeurde midden op de dag - op het land - dat ik als een goddeloze voor Gods rechterstoel gedaagd werd. Het was:

„Komt ten oordeel en laat ons te samen richten“.

Ik werd in het Paradijs gebracht en werd zelf Adam, de man die met zijn eigen hand de verboden vrucht genomen had. Mijn Rechter kwam aan het woord en ik lag met een gesloten mond onder mijn eigen dood en doemvonnis. Het zweet droop van mij af, terwijl ik ingewonnen en overwonnen werd om mijn eigen vonnis te eigenen en Zijn volmaakte deugden te beminnen. Zo lag ik onder Mijn Rechter. Het is niet in woorden te zeggen. Hoe lang het duurde, weet ik niet. Maar het was een punt des tijds dat ik bezweek.

Doch onbegrijpelijk, toen is er wat in mij geopenbaard geworden, dat ik nooit gekend of geweten had. Daar is mij de Zone Gods, de tweede Persoon in het Goddelijk Wezen, de Heere Jezus, Die Zichzelf in mij geopenbaard had, maar de laatste tijd Zich zo verborgen hield, nu geschonken geworden in Zijn lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid. Die aan Zijn Vader, Die mijn Rechter was, Zijn wonden toonde en voor mij intrad. Waarin de Rechter genoeg nam en mij vrij sprak van schuld en straf voor de voldoening van de Borg, en sprak: *„Ik heb verzoening gevonden“*. *„Want dat zal Mij zijn als de wateren Noachs, toen Ik zwoer dat de wateren Noachs niet meer over de aarde zouden gaan: alzo heb Ik gezworen dat Ik niet meer op U toornen noch op U schelden zal“*.

Waar des Heeren Geest *amen* op sprak. Toen is er een zalige vrede in mijn ziel afgedaald, waar ik geen eind aan vinden kon. Zijn toorn was afgekeerd. Er zijn toen zaken uit de stille onbegonnen eeuwigheid in mijn ziel geopenbaard geworden. De Drie-enige God zij al de eer! Want ik ben te arm om dit weer te geven. Daar is de eeuwigheid - zonder einde - voor nodig".

Dit alles mochten wij vinden in een door hem nagelaten schrijven. Er waren nochtans in zijn leven ook droevige tijden. Vooral toen zijn geliefde vrouw hem ontviel, was het hem smartelijk. Hij lag veel in het verborgene.

Doch er waren ook blijde tijden, als de Heere hem nog eens verscheen. Dan zei hij: *„De laatste Godsontmoeting is voor mij de beste verzekering. Och, had ik het maar meer“*. Het was een smekeling aan Gods genadetroon. "Toen er in 1914 vreze was dat Duitsland door Nederland zou trekken om oorlog te voeren, zei hij: „Duitsland zal niet door Nederland trekken. De Heere, de God der heirscharen heeft een Dam gezet, die ze niet zullen kunnen doorbreken. Het is mij deze nacht geopenbaard".

En zo heeft hij veel opmerkelijke dingen in zijn leven ontvangen. Velen van Gods volk zijn onder zijn huisdak geweest. Met vele van Gods knechten van die tijd heeft

hij omgang gehad. Ook zelfs Ds. Paauwe heeft hem nog bezocht. Dat was in de eerste tijd toen deze gearresteerd was.

Hij liep eerst bij hem langs de deur, maar durfde niet binnen te gaan. Totdat hij tenslotte doorbrak en met grote schuchterheid binnentrad. Hij greep met zijn handen de roede van de sleekachel en verklaarde zijn verloren toestand, terwijl de tranen van hem afdrupten. Hij was toen zo ellendig en arm. Hij begeerde onderwezen te worden. In die tijd zaten ze samen op tot diep in de nacht.

Ook is Ds. Paauwe nog onder het gehoor geweest van Ds. Roelofsen, als de laatste in Yerseke het Woord bediende. Echter is Ds. Paauwe na zijn bekering niet lang meer in Yerseke gebleven. Hij vertrok naar Bennekom. De Heere heeft hem evenwel in Yerseke nog willen gebruiken voor enkelen tot waarachtige bekering.

Daarna mocht de kleine Gereformeerde Gemeente in deze plaats het voorrecht smaken dat Ds. Kersten uit Rotterdam tot hen overkwam. Ze hadden een kerkje in de Kerkhoekstraat.

Ds. G. H. Kersten was hun eerste Leraar. Willem Meyaard, zoon van C. Meyaard, was er reeds ouderling.

Mijn grootvader, C. Meyaard was zeer aan Ds. Kersten verbonden. Hij mocht hem veel in het verborgene opdragen aan Gods genadetroon. Hij lag veel in een hoek of kant als een arme zondaar te smeken voor zichzelf, zijn huisgezin, land, volk en kerk.

De laatste jaren van zijn leven heeft hij bij mijn moeder - zijn dochter - ingewoond. Hij kwam dan ook veel onder mijn huisdak, bij mijn vrouw, die hem in zijn ouderdom zo goed verzorgde. Daar kwam ook menigmaal Ds. Kersten. En als hij dan de oude Meyaard aantrof, spraken ze samen over de wegen des Heeren en over Zijn gemeenschap. Het gebeurde wel dat ze beiden schreiden als kinderen, daarna weer een versje zongen en eindigden met gebed.

De laatste dagen van zijn leven werd hij ziek en zwak, maar ook fel bestreden. Als de vrienden hem dan bezochten en trachtten hem op te beuren, door hem te wijzen op hetgeen hij doorleefd had en hoe hij had mogen verkeren in de gemeenschap des Heeren, zei hij: "Ik moet het tollenaarsgebedje nog leren. Och, zou ik wel ooit een recht gebedje gedaan hebben". Er hielp niets aan. Hij was niet op te beuren. Hij werd fel bestreden, zelfs over de zonden van zijn jonkheid. En dan de afvraag: „Waar is nu je pas, je moet de doodsjordaan in". Het was hem zo donker en zo bang.

De laatste nacht van zijn leven, toen H. Buteyn en ik bij hem waakten was het hem bijzonder bang. Doch opeens werd hij stil. Wel een paar uur bleef hij zo liggen. Maar ineens sloeg hij zijn ogen op en zei: „Jan, geef mijn kleren eens aan, ik kom er uit om te zeggen wat de Heere aan mijn ziel gedaan en verklaard heeft". Ik riep toen de andere huisgenoten, terwijl de man, die geen been meer kon staan, alleen naar zijn stoel loopt en een korte verklaring uitspreekt over het soevereine welbehagen Gods, dat in zijn ziel werd geopenbaard. Hoe hij opgezocht en geleid was, hoe hij door de Heere Jezus met God verzoend was geworden, maar ook, dat het de laatste dagen zo donker voor hem was geweest. „Maar nu", zei hij, „is het licht mij weer opgegaan door die dierbare Heilige Geest. Hij troost mij - dat is mijn pas - door het dierbare bloed des kruises. Dat reinigt mij van alle zonden. O, wat een dierbare gift van God in Zijn diepe vernedering en in Zijn uitnemende verhoging. Hij zit uitermate verhoogd en verheerlijkt aan Gods rechterhand".

En zo sprak hij over het Drie-enig Goddelijk Wezen. En hoe een zaligmakend werk door de Heilige Geest in zijn ziel was toegepast. Door God met God verzoend. Hoe hij

nu ook met de dood verzoend was. De Heere kon doen wat hem behaagde, om Gode en liet Lam eeuwig de eer toe te brengen.

Het was middernacht toen hij begeerde nog een versje te zingen. De man, die altijd een vriend was van de oude rijm, wenste nu uit de nieuwe rijm te zingen, Psalm 25 : 3

*Denk aan 't Vaderlijk meêdogen,
Heer', waarop ik biddend pleit; enz.*

En daarna Psalm 98 : 2

*Hij heeft gedacht aan Zijn genade,
Zijn trouw aan Israël nooit gekrenkt, enz.*

Hij zette zelf in en wij zongen mee. Daarna sloot hij zelf met gebed. En toen? Toen nam hij een ontroerend afscheid en ging weer naar bed. Hij viel in slaap en ging zo de eeuwige rust in. *"Ja, zeg de Geest, opdat zij rusten mogen van hun arbeid en hun werken volgen met hen"*.

Daarna werd naar de wens van zijn zoon Willem de volgende advertentie geplaatst:

Heden overleed na een korte ongesteldheid, ten huize van F. Waverijn, onze geliefde vader

CORNELIS MEYAARD

in de ouderdom van 83 jaar en bijna 11 mnd.

Dat hij ingaan mocht in de rust, die er overblijft voor het volk van God, zij ons tot troost in ons verdriet.

Yerseke: W. Meyaard

J. Meyaard-Potter

M. Waverijn-Meyaard

F. Waverijn

J. Waverijn

C. Waverijn-Stolk

Rotterdam: C. Hamelink

Hilversum: J. Hamelink

Yerseke, 24 juli 1924

De begrafenis werd geleid door Ds. Kersten. Sprekende over: *De verloste schare*. Met tevens een ernstig en vermanend woord tot elk onzer.

JANNETJE MIERAS

Keren wij nu terug tot het huwelijk van Cornelis Meyaard. Toen de Heere hem in zijn jeugd jaren te sterk geworden was en hij wat ouder werd, begeerde hij - indien hij ooit in het huwelijk mocht treden - dat het dan met een vrouw mocht zijn, waarin de Heere Zijn genade verheerlijkt had.

En deze tijd is aangebroken. Hij trad in het huwelijk met Jannetje Mieras, geb. 26 Dec. 1834. Ze kon niet lezen of schrijven, maar was door de Heere opgezocht, Die haar door Zijn Geest kwam te overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel. Ze heeft haar zonde en schuld met hete tranen beweend. Hoewel zij nooit in de zonde

geleefd had, werd ze nochtans de grootste der zondaren. Ze kwam in grote benauwdheid. De verzoeken waren zo sterk, dat ze dacht dat er voor haar nooit meer genade te verkrijgen was. Vreselijk waren de aanvallen en bestrijdingen. Van binnen werd er gezegd: Maak er maar een eind aan. Hoe langer je leeft, hoe meer zonden je doet. En de straf wordt des te zwaarder. Wat een verschrikking was dat. Ze kwam in een wanhopige toestand. Zo zelfs, dat ze uit een glas water met vergif dronk. Maar tegelijkertijd was daar een stem: „*Doe uzelf geen kwaad*”. En: „*indien zij iets dodelijks gegeten of gedronken hadden, het zou hen niet schaden*”. Meteen spuwt ze zich leeg.

Toen is de Heere in enkele dagen krachtadig met haar doorgetrokken. Midden in de nacht werd zij als een gedaagde voor haar vertoornde Rechter geplaatst. Maar als een gans verlorene mocht zij een welgevallen krijgen in de straf van haar ongerechtigheid, en zij de Heere beminde al zou Hij haar voor eeuwig verstoten. Ze kreeg de Heere lief in Zijn recht, verwachende dat de hel haar deel zou zijn. Doch in dat hachelijk tijdstip is de Heere Jezus in haar ziel geopenbaard geworden in de graveerselen van Zijn liefde. Toonde Hij haar Zijn doorboorde handen en voeten. En dat tot betaling van háár schuld. Dat was voor haar zo groot en wonderlijk, dat ze als een gewaterde hof was, om de Heere te erkennen. Ze kon het maar niet bevatten en riep maar: „*O, lieve Heere Jezus, lieve Heere Jezus! O, dat voor mij! Zo'n onwaardige, zo'n zwarte zondaar!*” Ze kon niet lezen of schrijven of rekenen, maar ze drukte het Woord Gods aan haar hart. Ze kuste het. En kon menigmaal niet ophouden het te kussen. Wat sprak ze ruim over dat Woord.

Maar daarna werd de breuk dieper ontdekt. De Heere trok Zich terug. O, die smart, die ze toen doorleefde. Het was menigmaal schier ondraaglijk. Soms proefde ze nog de uitlatingen van Zijn liefde. Dan dacht ze dat Hij weer terug kwam, maar het ging weer weg. En als ze onder Gods Woord kwam, probeerde ze te luisteren, maar dat ging ook al niet. De weg was voor haar zo donker en verborgen. Ze werd een buitenstaander. Het was rondom donkerheid, verschrikkingen waren in haar hart. Ze ging met een smartgevoel zuchtende over de aarde. En dan weer klaagde ze over haar verstoktheid. Als men haar vroeg hoe het was, zei ze: „Ik lig er buiten. De Heere houdt Zich verborgen. En toch kan ik Hem niet missen. Ik zou zo graag Zijn Woord willen lezen, maar ik kan niet lezen. Ach, wat ben ik lomp en lompigheid is genoeg om verloren te gaan. Och, wat ben ik toch ellendig gesteld”. Soms had ze ook weer ogenblikken dat ze blij was, dat er een alwetend en alomtegenwoordig God was.

Ze zei dan: „Al moet ik alles missen, als ik de Heere maar tot mijn deel had, ik zou Hem al de ere geven en gunnen. Want Hij moet heersen van zee tot zee en van de rivieren tot aan de einden der aarde”. Doch dat waren slechts ogenblikken. Dan lag zij er weer geheel en al buiten. Zodat ze uitriep: „Ik ben als een zwarte door de zonde. En de Heere is de Heilige, Die kan met zo één als ik ben niet te doen hebben”.

Evenwel, de Heere trok door. Zij is daarna in de vierschaar Gods voor het gericht gedaagd. Zij kwam in het Paradijs terecht, beladen met erf en dadelijke schuld, als een afgesnedene onder de majesteit Gods. Ze kreeg haar vonnis te eigenen en over te nemen. Maar toen is de haar geopenbaarde Heere Jezus tussen getreden. Hij toonde Zijn borgtocht en Zijn wonden aan de Rechter. Het was een ogenblik van stilzwijgen. Waarop de Rechter haar vrijsprak van schuld en straf door de voldoening van die dierbare Borg.

De Rechter sprak: „*Ik ben het, die uw overtredingen uitdelg om Mijnentwil en Ik gedenk uwer zonden niet*”.

Haar schuld werd weggenomen en het graf van Mozes kon niet meer gevonden worden. Haar dierbare Borg, Die haar vrijgekocht had, nam haar op en gaf haar de Vader over. Nu kreeg ze, als gerechtvaardigd zijnde door het geloof, vrede met God. Met deze woorden: „*Gij hebt niet ontvangen de geest der dienstbaarheid wederom tot vrede, maar de Geest der aanneming tot kinderen, door welke wij roepen, Abba, Vader*”. Als zij daarover sprak, vloeyde zij in het eeuwig welbehagen van een Drie-enig God. Om in Hem alleen te eindigen.

Dat verslag kon mijn grootvader van haar geven. Zij heeft hem nadien wel gezegd: "Ik heb moeten ondervinden dat er onderscheid is. Toen ik voor de eerste keer met mijn Rechter te doen kreeg en de Heere Jezus mij geopenbaard werd, *had de Rechter niet gesproken*. Dat heb ik toen niet opgemerkt. Maar nu Hij mij voor de tweede maal daagde, heeft de Rechter gesproken. Ik heb het nu tweemaal mogen verstaan. Er ligt onderscheid tussen".

Met haar is C. Meyaard daarna in het huwelijk getreden. Zij was zes jaar ouder dan hij. Toen ze getrouwd waren zijn ze in Rilland gaan wonen. Hij was daar werkzaam op een boerderij, maar gaf tevens aan vele kinderen van die plaats onderwijs in lezen, schrijven en rekenen. Hij trachtte ook zijn vrouw lezen te leren. Twee jaar hebben ze daar gewoond. Daar is ook hun eerste kind geboren, dat ze Willem noemden. Na die tijd zijn ze weer teruggegaan naar Yerseke. Ze kwamen op de Paardemarkt te wonen. Hij had inmiddels een stukje land van ca. 6 gemet bekomen. Daar heeft zijn tweede moeder een kleine woning met schuurtje voor hem laten bouwen. Zo was dan nu haar woning in Zoute, Grintweg 56.

Vele onderwijzingen van de Heere heeft ze mogen ontvangen en haar man moest haar gedurig voorlezen uit Gods Woord. Dat Woord had zo ontzettend veel waarde voor haar, want het was Gods Woord. Doch op een avond, toen haar man haar weer voorlezen moest, ging hij lezen uit de Apocriefe boeken. Hij deed dat om haar te beproeven. Maar toen hij een gedeelte gelezen had, zei ze opeens: „Kees, dat is Gods lieve Woord niet. Dat is de Bijbel niet".

Hij zei: „Jawel, dan moet je maar eens goed luisteren".

„Nee, Kees", zei zij, „dat is Gods lieve Woord niet. De Heere heeft het mij anders geleerd. Heel anders dan je nu leest. Daar gaat geen kracht van uit. Het is Gods lieve Woord niet".

Doch om nu verder te gaan, uit dit huwelijk zijn 5 kinderen geboren: Willem, Jan, Johannes, Maatje en Adriana. Twee van deze kinderen - Jan en Johannes - zijn jong gestorven, op de jeugdige leeftijd van 11 en 13 jaar. Binnen de korte tijd van 3 weken. Dat was haar zeer smartelijk, maar zij was er door de Heere als het ware op voorbereid geworden. Ze sprak er reeds over tegen haar man, eer dat het gebeurde. Voor één van deze kinderen heeft ze veel werkzaamheden gehad. Die kinderen zijn begraven aan de achterzijde van de Hervormde Kerk te Yerseke. Veel wederwaardigheden en armoede zijn het deel van deze ouders geweest. Het was op een avond dat de overige drie kinderen om ongeveer 8 uur van het land kwamen en vroegen:

„Moeder, gaan we eten?"

„Ja", zei ze, „moeder zal brood snijden". Maar er was geen brood. Doch de kinderen, vermoeid van het werken op het land, vielen in slaap. Ze heeft hen op bed gebracht. Maar zelf bleef zij de hele nacht op, al smekende aan Gods genadetroon. Toen het

morgen werd en er enig licht door de blinden scheen, ging ze naar buiten om de vensters te openen. Doch toen zij de deur open deed, zag zij een mand staan, waarin brood, boter en toespijs was. Ze was een en al verwondering, tot bezwijkens toe. Met niemand had zij er over gesproken, dan alleen met de Heere.

Zij boog haar knieën en ging toen om ongeveer 5 uur de kinderen roepen. Ze riep: „Kinderen, je moeder heeft brood gesneden, kom eten". Toen hebben ze gezamenlijk met het huisgezin de Heere erkend.

Later heeft het de Heere nog behaagd om onder dit huisdak Zijn genade ook nog te verheerlijken in Willem en Adriana. Daar zult u verder meer van lezen.

In die tijd kwamen er veel van Gods volk in dit huisgezin. Menig stichtelijk uur werd er doorgebracht. Mijn grootvader had altijd de gewoonte de mensen strak aan te kijken, hoewel hij in werkelijkheid niet zo stuurs was. Maar hij onderzocht graag hoe hun ligging was. Zijn vrouw zei dan: „Kees, niet zo meesterachtig zijn. Je weet toch, dat er onderscheiden standen in het genadeleven zijn. Je moet hen eerst uit laten spreken, luisteren of zij dat lieve goddelijke Wezen door hun zonden vertoerd hebben. En is het anders, onderwijst hen dan. Ach, Kees, als je er nog eens eentje voor Gods Koninkrijk mocht winnen, de satan zou wel kwaad zijn, maar er zou blijdschap zijn bij de engelen in de hemel, over één zondaar, die tot God bekeerd wordt. Het zal toch zo'n vrij geschenk zijn".

NOG 15 JAAR AAN HAAR LEVEN TOEGEVOEGD

Op een keer werd zij zeer ernstig ziek. De dokter zei: „Je moet het ergste maar vrezen".

Dat was een kritiek ogenblik. Ze keerde haar aangezicht naar de wand en riep de Heere openlijk aan.

Dan weer lag ze te kirren als een duif, te piepen als een zwaluw. Ze weende gans zeer. Doch de Heere kwam haar te onderwijzen, dat zij van die ziekte niet zou sterven. Zeggende: „*Ik heb vijftien jaar tot uw leven toegeedaan*".

En tegelijkertijd kwam er een wending in de ziekte. Zelfs zo, dat zij spoedig hersteld was, volkomen gezond.

Ze mocht een verborgen leven met God hebben. Voor de wereld was er geen plaats. In het natuurlijke leven hadden ze het zeer arm, maar dan zei ze: Als ik Gods gunst maar mag ervaren, dan heb ik genoeg. En als mijn lieve Koning eens een woordje tot mijn ziele spreekt, dan kan ik ook zo makkelijk met Hem spreken. Om dan met een oogje des geloofs eens tot Zijn en mijns Vaders troon te naderen.

Er waren dus 15 jaren tot haar leven toegeedaan. Daar sprak ze gedurig over tot haar huisgenoten. Inzonderheid tot haar dochter Adriana. Op een keer zei ze tot haar: „*Je moeder werd deze nacht door de Heere gewekt. Ik ben voor de troon van God geweest en was in Zijn zalige gemeenschap met de heilige engelen en de ganse verlostte schare. Ja, kind, je moedertje was er bij. Het is het laatste jaartje dat ik op aarde ben. De 15 jaren zijn bijna om. Het zal niet lang meer duren*".

Dat is wat geweest voor die kinderen. Ik heb het mijn moeder - Maatje, haar andere dochter dus, horen vertellen. Wat hebben ze geweend. En ook zij weende, om hunnentwil.

In die tijd keken de kinderen gedurig op naar hun moeder, die menigmaal zo hemels gezind was. Nochtans naar het lichaam was zij kerngezond. En toch sprak ze gedurig: „*het zal niet lang meer duren*". Ook haar man zag met verwondering op haar.

Het was nu midden zomer.

Wat gebeurt er zondagmiddag, 26 augustus? Een moordenaarshand brengt haar om het leven.

Lees hier over de brief die haar zoon Willem heeft geschreven aan Ds. D. Janse te Middelburg.

**Brief van Willem en Cornelis Meyaard aan Ds. D Janse te Middelburg.
Geschreven door Willem Meyaard.**

Yerseke, 27 aug. 1888

Met dezen moet ik met een zeer bedroefd hart u de treurige, ja allertreurigste tijding mededelen, dat mijn moeder, mijn zeer geliefde moeder, zondagmiddag, toen mijn vader, mijn twee zusters en ik naar de kerk waren, op een wreedaardige wijze vermoord is geworden.

Ik was dadelijk uit de kerk om onze koeien gegaan en dan was gewoonlijk het damhek al opgedaan door mijn moeder. Mijn boterhammen lagen dan meestal ook al klaar, opdat ik dan de avondgodsdienst nog zou kunnen bijwonen.

Maar nu vond ik mijn moeder achterover, dood liggend in de schuur. Met vreselijke wonden aan haar voorhoofd, in haar kaken en in haar handen. Door een spade en griep toegebracht. Haar kleren vreselijk bebloed! O, wat een vreselijke toestand was dat voor mij.

Ik riep al: „*Moeder, moeder, kun je nu nooit meer met me spreken!*”

Ik schreeuwde het uit. Ik riep. Ik kermde. Ik lamenteerde. Ik stampte. Ik liep naar buiten en dan weer naar binnen.

Mijn keel werd hees van het roepen. De buurman kwam aanlopen, die ook braaf schreide. Hij is toen om mijn vader en zusters gelopen. O, wat waren wij allen treurig gesteld.

En toen ik in huis kwam, zag ik dat het kabinet opengebroken was en dat er geld ontvreemd was.

Ik was allertreurigst gesteld en zei: „Heere, neemt U haar nu op zulk een wijze van ons weg? Zulk een Godzalige moeder, die van haar jonkheid de Heere gediend en gevreesd heeft. Die alle ongelegenheden op haar pelgrimsreis ontmoette en doorwandelde, ze goed kon keuren en die ze zo uit de hand des Heeren kwam aan te nemen”. Ik heb haar menigmaal horen zeggen: „*Indien ik alles verloren had en ik hield God maar over als mijn God, dan had ik genoeg. Want Die voor het meerdere zorgt, zal ook wel voor het mindere zorgen, naar Zijn beloften*”.

O, wat had ze vaak een gezicht in hetgeen aan de overzijde van het graf geschonken zou worden!

Wat was ze in verwondering als zij in dat gezicht zag hoe de goedertieren en getrouwe God nog naar haar stofjes zou omzien en die bewaren tot de dag der opstanding.

La, zij heeft aan mijn jongste zuster verhaald en verklaard hoe zij in deze winter was geweest bij de ganse verlostte schare, die zeer groot was.

O, wat heeft ze menigmaal goede uurtjes gehad aan de plaatse des gebeds, zodat ze wel gezegd heeft: „*Indien de Heere het niet een weinig gematigd had, ik zou onbekwaam geweest zijn om uit de kerk naar huis te gaan*”.

Zij was een leesbare brief. En nu, op zulk een vreselijke wijze van ons weggenomen. Nu is zij als die onnozele Abel op een vreselijke wijze doodgeslagen en als meer heiligen zo de eeuwige heerlijkheid ingegaan.

Nu zijn we een moeder, een bidster voor ons als huisgenoten, verloren.

Nu zijn we voor land, volk, kerk en leraren, die zij op het harte droeg, een bidster verloren.

We zijn een pilaar kwijt, die als een Débora, als het heilige steunsel voor het land en volk was. O, wat pakt de Heere reeds zijn beste huisraad in en laat het mindere over. Wat pakken de wolken van oordelen reeds samen, als God de rechtvaardigen zo wegraapt en doet rusten op hare slaapsteden.

En zo weinig anderen er voor in de plaats geeft. O, nu zijn we haargeestelijke raad kwijt.

Nu kan zij geen gekrookte rietjes meer troosten, geen kleintje meer opbeuren.

Daar had zij altijd zulk een hart voor. Ze zei dan: „*Dat kind moeten we ook meenemen*”.

O, als ik daaraan denk, dat ik haar gesprekken, de samenspraken met haar nu voor altijd aan deze zijde van het graf zal moeten ontberen, dan kan ik me niet weerhouden van schreien.

O, wat een diepe rouw, waarin wij gedompeld zijn. Doch nu moet ik afbreken. Hartelijke groeten van uw diepbedroefde vriend

Willem Meygaard

Onderschrift:

Geliefde Leraar,

Het doet mij veel genoegen, dat mijn zoon u zo een hartelijke brief gezonden heeft en zulk een waar en goed getuigenis van mijn vrouw gegeven heeft.

Hebt u lust om woensdag a.s. op de begrafenis tegenwoordig te zijn. Dat is mijn hartelijke wens en bede.

Na hartelijke groeten, uw vriend

Cornelis Meygaard

Nog een brief van W. Meygaard.

Yerseke, 26 okt. 1888

Geliefde Leraar,

De politie heeft een nauwkeurig onderzoek ingesteld en de dader is P. d. K., die met vaders halfzuster getrouwd is geweest, bevonden. Hij is geboeid naar de gevangenis gebracht. Welke dader door ons en van haar altijd zacht en minzaam is behandeld.

Daar heb ik nu de gereedschappen waarmee mijn moeder is doodgeslagen moeten tekenen.

O, welk een lot!

Wees zo goed en laat ook Mientje Braam de treurige brief lezen. En mochten ze nog volgens Jes. 40 enige troost hebben om ons te troosten.

Willem Meygaard

Mocht het de Heere behagen door Zijn lieve Geest het nagelatene van deze overledenen te zegenen.

Zij zijn nu niet meer op aarde. Hun stof is wachtende tot op die grote dag der opstanding, die aanstaande is. Naar 1 Thessalonicensen 4 : 14:

„Want indien wij geloven, dat Jezus gestorven is en opgestaan, alzo zal ook God degenen, die ontslapen zijn in Jezus, wederbrengen met Hem.”

J. Waverijn

ADRIANA MIJAARD

Nu komen we tot haar dochter Adriana, die als kind reeds indrukken had omtrent de dingen der eeuwigheid. Zodat de vermaningen en roepstemmen tot bekering een diepe indruk op haar maakten. Zij mocht ook gaarne luisteren als Gods volk in de ouderlijke woning samenkwam om te spreken over de wegen des Heeren. Reeds vroeg zocht ze de verborgen plaatsen op om de nood van haar ziel aan de Heere te klagen. Zij kreeg een betrekking op het goddelijke Wezen en was veel bevreesd voor de zonde en begeerde zeer dat de Heere de vreze Zijns Naams in haar zou planten.

Toen zij 14 jaar oud was, stond zij bij het zgn. *Bakkersbogertje*, waar zulk een betrekking op het Goddelijk Wezen in haar ontvlamde, dat ze uitriep: „Ach, Heere, als ik dan nog nooit de Ruth's keuze gedaan heb, dan doe ik het nu, op deze plaats. Och, dat ik U toch recht mocht leren kennen". Zij werd als met koorden van goedertierenheid getrokken. En toch kreeg zij naderhand te zien dat zij er buiten stond. Alles ontviel haar. De Heere ging in haar doorwerken. Ze werd overtuigd van haar zonde en schuld en het ongenoegen Gods rustte op haar. Ze heeft wat afgeweend, omdat zij dat lieve goddelijke Wezen beledigd had. Ze kreeg een walging van zichzelf. Ze heeft wat noodkreten geslaakt. Ze durfde haar ogen niet meer opheffen. Ze dacht iedere dag de laatste te zijn. En dan sterven en God ontmoeten!

Maar op een avond mocht ze voor de Heere buigen en belijdenis doen van haar zonden. Ze mocht de Heere toevallen - als een gans verlorene - dat het recht was als de Heere haar zou wegdoen. Zijn deugden en eer kregen waarde, maar terzelfder tijd werd in haar ziel de belofte geopenbaard, dat er een Verlosser tot Sion komen zou. Waarmee ze werkzaamheden kreeg en waarin ze gesterkt werd. Ze mocht wandelen in de inzettingen en de vreze Gods. Hoewel zij tot haar smart altijd een gemis waar nam. Dan zei ze: „God is niet voldaan en ik ben ook niet voldaan. Dat is mijn smart. En ik weet niet hoe het moet. Wat ben ik toch ongelukkig! Ach, hoe word ik nog ooit met God verzoend".

Ze kreeg wel veel uitlatingen en onderwijzingen van de Heere. Toch zei ze: „Ik draag een open wonde, waaronder ik gebukt ga". Zij is later nog gehuwd met een jongen, waarin de Heere genade had verheerlijkt, n.l. met Jan Hamelink.

Van hem is een boekje uitgegeven, waarin o.a. ook te lezen valt over de fam. Meyaard.

Zij is maar heel kort getrouwd geweest, want een ernstige ziekte tastte haar aan. Zes weken werd dag en nacht bij haar gewaakt. Op het laatst van haar leven, vlak voor haar sterven, trok het richterlijke Gods door. Haar ziel werd overstelpt. Ze had niets

meer in te brengen en viel aan de zijde Gods. Het was een ogenblik van zwijgen. Maar de Borg trad voor haar in met Zijn offerande, waarin de Rechter genoeg nam. Toen is de Heere Jezus in haar ziel geopenbaard geworden in Zijn dierbare uitlatingen, in de kracht van Zijn bloed, als van een onstraffelijk en onbevlekt Lam. Haar zak was toen ontbonden. Zij riep tot haar broer Willem; „*Willem, Hij is gekomen!*”

Ze ging spreken van de dierbaarheid van Zijn Persoon en van dat grote werk der verlossing, dat in zulk een zondares als zij was toegepast. Terwijl zij daarover sprak, nam zij afscheid tot een volzalig wederzien. Ze knielde neer in haar bed, met de handen samen, prijzende de Heere, Ze werd ze opgenomen in de gewesten der eeuwige heerlijkheid. Om daar met haar Losser en Goël eeuwig te verkeren in de gemeenschap met de heilige engelen en de verlostte schare. Om de Drie-enige God eeuwig te prijzen, van Wien haar moeder zo menigmaal met haar gesproken had.

Ze stierf op 26 jarige leeftijd in een huisje op de Schotte - nu Nieuwe Kerkstraat geheten.

Zij werd begraven op een gedeelte van het kerkhof aan de ingang van de Steeweg. Dicht bij het graf van ouderling Jan Sandee, die zo menigmaal bij hen vertoefde.

WILLEM MEIJAARD

Nu iets over haar broer Willem. Reeds op 12 jarige leeftijd werkte de Heere in zijn hart. Hij schreide veel over zijn zonde en schuld en zei dan tot zijn moeder: „*Wat ben ik toch ongelukkig!*”

„Waarom?” vroeg zijn moeder. „*Omdat ik tegen God gezondigd heb. Ik moet sterven en ik kan niet sterven*”. 's Avonds durfde hij niet te gaan slapen uit vrees dat hij niet meer wakker zou worden. En dan zo de eeuwigheid in om voor God te verschijnen!

Op zekere dag was er een bekeerde man bij zijn moeder geweest, die, toen zij met hem over Willem sprak, gezegd had, dat er wel goede beginseltjes in haar zoon lagen. Dat had Willem gehoord. Maar dat kon hij niet verdragen. Een goed beginseltje uit God in hem? Nee, dat kon niet waar zijn. Willem, nog een kleine jongen zijnde, stapte 's nachts uit bed, met het plan om alleen in het donker, een heel eind ver, die man te gaan zeggen dat hij maar geen goede gedachten van hem moest hebben. Hij had veel te lang tegen de Heere gezondigd. Maar zijn moeder stond ook op en hield hem tegen. Doch Willem ging veroordeeld over de wereld en vond nergens rust.

Op 16-jarige leeftijd ging hij zo gebukt onder de last van zijn zonde en schuld tegen een heilig en rechtvaardig God, dat hij wegwijnde. Van binnen maakten ze hem bovendien wijs, dat hij de onvergeeflijke zonde had bedreven.

Op een zondagmiddag ging hij ter kerk bij Cornelis van der Hugte, die een predikatie las in zijn woning in de Schuttershofstraat. Ongeveer 8 tot 12 mensen kwamen daar bijeen. Midden onder dit preeklezen was het voor Willem alsof de aarde voor hem geopend werd om hem te verslinden, zodat hij uitriep: „*Verloren, voor eeuwig verloren!*”

Bij het uiteengaan van de samenkomst liep hij zo vlug hij kon bij de mensen weg. Een paar dagen en nachten zijn zij hem helemaal kwijt geweest. Nergens was hij te vinden. Maar op een morgen, toen zijn zuster Maatje in het schuurtje de koeien zou gaan verzorgen, vond zij hem op het hooi. „Moeder”, riep zij, „Willem is op het hooi”. „Dan heeft Willem een goed plekje, m'n kind”, zei moeder. Ze liet hem daar, maar onderwijl had zij worstelingen aangaande hem aan Gods genadetroon. Tegen de

middag kwam hij met een betraand gezicht naar binnen en vertelde wat God aan zijn ziel had gedaan. Hoe hij als een verlorene door erf- en dadelijke schuld gekneld lag in banden van de dood, daar de angst der hel hem alle troost deed missen.

Hoe hij zijn Rechter toegevallen was in het overnemen van zijn schuld en hoe er hope geboren was in zijn ziel, toen het Lam Gods in zijn ziel geopenbaard was geworden, dat Zich verklaarde in Zijn borgtochtelijke bediening. „*En dat voor mij!*”

Hij weende en was verblijd in de Heere. En toen hij het aangezicht Gods in Zijn Woord vond, heeft hij dat Woord opgegeten. Het was zijn spijsdag en nacht. Evenwel zei hij later: „*Ik heb er niet aan gedacht, nog zulk een zondig vlees en bloed om te dragen. O, wat heb ik er mee te kampen, dat ik zo diep in mijn bondsbreuk gevallen ben*”.

Nochtans, de Heere heeft hem veel uitlatingen van Zijn liefde en veel onderwijzingen geschonken. Maar druk- en smartelijke wegen zijn hem niet gespaard gebleven. Inzonderheid toen zijn moeder zo wreed werd vermoord, zoals u in 't vervolg kunt lezen. Daarna heeft hij nog geruime tijd met zijn vader en twee zusters samen geleefd. Terwijl ook nog een tante - een zuster van zijn moeder - bij hen haar intrek nam.

Veel leringen en onderwijzingen heeft hij van de Heere mogen ontvangen uit het borgtochtelijke lijden en sterven van de Heere Jezus. Hij dacht nooit meer te twijfelen als hij geloven mocht en ervaringen kreeg in de gunste Gods te zijn. En toch is hij nog zo geschud geworden.

Op 34 jarige leeftijd werd hij als ouderling geroepen en verkoren. Het was toen een aangename tijd, die hij samen met zijn ambtsbroeder, Willem van Velzen mocht doorleven. In liefde en vrede gingen zij met elkander om.

Intussen waren zijn twee zusters getrouwd. Geruime tijd leefde hij samen met zijn vader en tante Pietje. Eén van de zusters kwam meestal het werk doen. Maar op 47 jarige leeftijd is Willem zelf getrouwd met de weduwe van Adriana Griep (Jane Potter). Een vrouw, waarin de Heere Zijn genade verheerlijkt had.

Dit huwelijk werd bevestigd door Ds. van Oordt uit Middelburg. Nadat zij getrouwd waren, ging tante Pietje Mieras en later ook zijn vader inwonen bij zijn zuster Maatje in de Kerkhoekstraat.

Een voorrecht was het voor hem dat Ds. Kersten het beroep naar Yerseke aannam. Dat was in 1912. Het was hun eerste leraar. Hij bleef tot 1926. Nauw en innig gingen zij met elkander om.

Maar er kwam een andere tijd. Ds. Kersten moest vertrekken. Toen kwamen de kerkelijke werkzaamheden voor een groot deel op de schouders van Willem Meyaard terecht. Daar kunnen de vele vergaderingen van kerkenraad en classis, catechisaties, begrafenissen en huisbezoeken wel van getuigen.

Willem had genade en wijsheid van de Heere ontvangen. Toch liep hij veel als een onbekeerd mens over de aarde. Zijn afhankelijkheid van de Heere was groot. Dat weten ook nog wel de vele catechisanten van die tijd. Toen lag er nog beslag en in zijn eenvoudigheid werd hij door de Heere gebruikt.

Hij heeft echter veel smaad ondervonden. Dat is de Heere bekend. Iets weet ik er van, want 9 jaar hebben wij nog samen in het ambt gediend. Veel steun heeft hij gehad van Arnoldus Snoep, die ook een mede-ouderling was. Maar in 1938 is deze overleden.

Veel was het kerkelijk werk in die tijd. Vooral toen Kruiningen en Wemeldinge als stations ook onder Yerseke kwamen. Willem heeft voor de Waarheid, zoals die is naar Gods Woord, gestreden, zijn krachten gegeven. Temeer daar hij alles te voet moest

doen als hij naar Kruiningen of Wemeldinge moest. Hetzij voor catechiseren, lezen of anderszins.

En wat de tijdelijke zaken betreft, hij gaf zijn krachten meer in het kerkelijke leven dan aan zijn aards beroep. Daarbij was hij ook geen man zonder gebreken. Zijn vrouw heeft er diep door moeten. Maar zij hadden elkander lief. Toch hebben ze menigmaal ervaren, dat 's Heeren wegen waren tegen vlees en bloed. Zij hebben de gestalte van Asaf enigmate in hun leven ingeleefd. Zowel de eerste als de laatste. Het moet eerst maar eens beleefd worden, anders weet men daar niet van. En dan nog de aanvechtingen en bestrijdingen. Een zware druk van binnen en van buiten. Ik heb het zelf uit hun mond vernomen, hoe ellendig en arm ze er door moesten. Het was op een avond, toen hij laat, in het donker van het dorp naar huis kwam. Als radeloos bleef hij tegen een damhek staan, terwijl de machten op hem aankwamen. Maar meer nog, de Heere daagde hem voor Zijn vierschaar en, verlostte hem door het bloed des Lams, zeggende: „*Grimmigheid is bij Mij niet, Mijn toorn is afgekeerd. Ik, Ik ben het die uw overtredingen uitdelg om Mij nentwil en Ik gedenk uwer zonden niet. Ja, Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde*”.

De hemel, die zo gesloten was geweest, werd hem geopend. Terwijl die dierbare Immanuël Zich bij vernieuwing ging verklaren in zijn ziel, in de graveerselen van Zijn borgtocht. Alsmede, dat Hij arm geworden was om zij nentwil.

Willem zei: „k'was als een gewaterde hof. Arm, doch rijk”.

Hij had geen woorden genoeg om de Heere te verheffen. O, wat een zoete gemeenschap! En dat voor één als ik ben! Verloren, gezocht, gevonden. Als een helwaardige vrede bij God te ontvangen. Bij God, Die heilige Rechter. En behouden te mogen worden op grond van eeuwiggeldende Borggerechtigheid van de Heere Jezus Christus. O”, zei hij, „*de kracht en die zaak is niet uit te drukken*”.

Hij heeft daar gestaan tot onder de morgen. Hij wist van uur noch tijd, maar bemerkte dat hij weer op aarde terecht kwam. Nochtans, hij was gesterkt geworden in dit tranendal.

Heel veel uitlatingen van des Heeren liefde heeft hij mogen ondervinden en toch was het een leven van op en neer. Door druk werd hij geoefend, terwijl des Heeren Geest heen leidde in de Waarheid, om het snode van het kostelijke te onderscheiden.

In 1940, begin van de tweede wereldoorlog moest hij evacueren naar Nieuwdorp. Veel heeft hij daar vertoefd bij de Godvrezende Jane Welleman. In het laatst van zijn leven werd hij gebrekkig. Zijn benen gingen het begeven, zijn krachten werden minder.

Eén dag voordat hij helemaal inzonk, ging hij nog naar de Particuliere Synode Zuid, welke in de kerk alhier gehouden werd. De belangen van Gods kerk hier op aarde lagen hem zo na aan het hart, dat hij niet nalaten kon om genoemde Synode te bezoeken.

Aldaar heeft hij voor het laatst zijn geliefde vriend Ds. Kersten mogen ontmoeten.

Willem was zeer vermoeid toen hij thuiskwam. Doch de andere morgen waren ze vroeg op. Zijn vrouw vroeg hem hoe het ging. Waarop hij ging verklaren, hoe de, enige grond van zaligheid voor hem lag in de borggerechtigheid van Christus. „*En daarop alleen*”, zei hij, „*kan ik leven, maar ook sterven*”.

Toen heeft hij samen met zijn vrouw, die ook zwak was, in de vroege morgen de troon van Gods genade mogen aanlopen. En enige ogenblikken later kreeg hij een hersenbloeding. Dat was op 11 mei. Vier dagen later, 15 mei, is hij overleden en 19 mei 1944 werd hij begraven. Ze werden lange tijd in hun ouderdom en wel in het

bijzonder in zwakheden verzorgd door hun kleindochter Janna Cornelisse. Zij deed dit op een liefderijke wijze. Dag en nacht was zij in hun woning.

Reeds sinds begin 1940 was Ds. A. van Stuyvenberg predikant te Yerseke. Hij heeft de begrafenis geleid en sprak in de kerk naar aanleiding van Ps. 45:16: *„Zij zullen geleid worden met alle blijdschap en verheuging, zij zullen ingaan in des Konings paleis“*. Op het graf heeft Ds. v. Stuyvenberg als eerste spreker weer gesproken, vervolgens Ds. van den Berg, namens de classis en Ds. van Egmond namens de Chr. Wijkverpleging. Tenslotte sprak J. C. Waverijn als ambtsbroeder en familielid. Van deze begrafenis werd een verslag opgenomen door vriend I. Hubregtse, zodat ik er slechts enkele woorden over schrijf. De laatste spreker gaf nog op te zingen Ps. 68 : 2 als slot. Waarna een grote menigte mensen onder de indruk huiswaarts keerde. *„Let op de vrome en zie naar de oprechte, want het einde van die man zal vrede zijn“*.

Willem Meyaard stierf in de ouderdom van 79 jaar, nadat hij 45 jaar ouderling was geweest.

PIETERNELLA MIERAS

Nadat de huisvrouw van C. Meyaard was heengegaan, heeft haar zuster Pieterrella haar plaats in de huishouding vervangen. Zij kon óók niet lezen, schrijven of rekenen. Toch had ze reeds vroeg indrukken omtrent de dingen der eeuwigheid. In de wereld heeft ze niet geleefd. Ze ging nergens heen en had als kind ook geen speelmakkers. Voor veel zonde is zij bewaard gebleven. Meestal stond zij als een bedroefde en verlatene in een hoekje. Ze ging wel mee naar de godsdienstoefeningen. Dat deed ze zelfs graag. De vermaningen en roepstemmen maakten veel indruk op haar gemoed. Zodat ze veel weende over haar eigen zondig hart. Als ze in Zoute was, luisterde ze graag naar de gesprekken over God en Zijn Woord, over de belangen der eeuwigheid. Dikwijls zocht ze de verborgen plaatsen op om haar nood aan de Heere te klagen. Ze dacht dat alle mensen, die daar bij Meyaard samen kwamen, bekeerde mensen waren. Naderhand heeft ze wel gezegd: „Er zit ook veel kaf onder het koren. En ik zal ook wel kaf zijn, zulk een monster van zonde als ik ben“.

Intussen had ze veel gehoord en gezien en ook meegemaakt wat er met haar zuster gebeurd was. Ook wat betreft die 15 jaren, die de Heere tot haar leven had toegedaan. En hoe haar leven precies na die 15 jaren beëindigd werd.

Al zuchtende: „Hoe word ik ooit tot God bekeerd“, ging zij over de wereld. „Hoe kom ik ooit met Hem verzoend!“

Schier dag en nacht was zij daar mee bezig. En als zij dan zag op haar bestaan, hoe zij tegen een heilig en rechtvaardig God gezondigd had, zei zij: „Met zulk een monster van goddeloosheid zal de Heere Zich wel niet inlaten“.

Het was haar zo onmogelijk dat de Heere ooit naar háár zou omzien. Menigmaal zei ze als men iets vroeg, betreffende haar zielsleven: „De Heere moet toch eerst naar mij vragen en dat zal Hij wel niet kunnen doen. Zulk een heilig en rechtvaardig Wezen kan niet naar zulk een monster als ik vragen“.

Vele tijden lag ze zich in haar onwaarde te verfoeien.

Willem vertelde: „Eens op een zondagmorgen, toen ik naar de kerk ging, liet ik haar in een zeer dissolate (bijna wanhopige) toestand achter. Als een veroordeelde in

zichzelf, als de diepst gezonkene, als de doemwaardigste zondares. Voor een monster van goddeloosheid, zoals zij was, bestond geen genade meer. Dat was voor eeuwig verloren". Willem zei: „Ik ging zeer bezwaard weg. Haar lichaam was ook totaal uitgeput. Wat zou er van worden? Na de kerkdienst heb ik mij gehaast om thuis te komen. Doch wat ik niet verwacht had was gebeurd. Toen ik aankwam stond tante in de deur, in een geheel andere stemming dan waarin ik haar achtergelaten had, hoewel zij in tranen wegsmolt.

Ze riep: „*Willem, kom eens gauw. Dat monster, dat waard was om in de hel te zinken, kan nog zalig worden! De Heere heeft het Zelf gezegd, dat Hij niet gekomen is voor rechtvaardigen, maar voor zondaren tot bekering. Hij is gekomen voor zulke monsters als ik ben. Dat staat in de Bijbel, Lukas 5 : 32*".

Willem zei: „Weet je dat wel zeker? Je kunt niet eens lezen".

„Kom mee", zei ze. Toen hij binnenkwam lag de Bijbel open op tafel. „Hier staat het", zei ze, „lees zelf maar".

Willem zei: „Ik stond verplet".

Tante zei: „Nu weet ik ook hoe de Heere Jezus er uit ziet. Hij heeft Zich aan mij geopenbaard. Hij is blank en rood en draagt de banier boven tienduizenden. En Zijn bloed heeft mij gereinigd van al mijn zonden. Hij heeft het mij Zelf geopenbaard. O, dat dierbare bloed!"

Willem zei: „Ik schreide met haar, van blijdschap, om dat Goddelijke wonder en moest maar zeggen: „*O, diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennis Gods.*” Het is al vrije genade en waar ze valt, daar valt ze eeuwig vrij.

Geruime tijd heeft ze gesproken over hetgeen haar ten deel was gevallen. Was zij onkundig in het natuurlijke, in geestelijke zaken, door Gods Geest geleid, was zij wijs. Mogelijk leven er nog wel oudere mensen, die het nog uit haar eigen mond gehoord hebben.

Doch toen dit wat minder werd en zij zichzelf terugkreeg, werd het ook een leven van op en neer.

Het gebeurde op zekere keer, nadat ze het middagmaal gebruikt hadden en haar zwager Meyaard dankte voor de smakelijke spijs, dat ze zei: „Kees, was dat smakelijk? De saus was afgietsel van de aardappels en anders was er niet bij. Dat kun je nu wel bidden, maar ik ben er niet tevreden mee".

Waarop Willem zei: „Toen ik Lukas 5 : 32 lezen moest, was het beter met je".

Dat sloeg in bij haar. Ze liet zich op de grond vallen en klaagde zich aan als een groot monster bij de Heere. Ze was dan niet te stillen. Ze bleef in de zelfveroordeling liggen. Maar de Heere onttrok Zich niet. En als ze dat ervaarde, sloeg het over in lofprijzing van de Heere. Dan kon ze geen Namen genoeg vinden om Hem te erkennen en te roemen. Dan roemde zij in het bloed des kruises.

De laatste jaren van haar leven heeft ze niet veel meer gesproken. Als er nog eens iemand kwam, die sprak over wat de Heere gewrocht had aan zijn ziel en ze mocht dan horen hoe hij zichzelf verloren voor God had leren kennen, maar ook hoe er een hope in de ziel was geboren, dan leefde zij op. Dan kon zij ook weer wat zeggen. Doch anders was zij veelal stil. Zij was ook zeer gebrekkig naar het lichaam. Veel tijd bracht ze door in stille overdenking of alleenspraak.

Toen ze ging sterven heeft het nog hevig gestormd. Dat was goed te bemerken. Het heeft echter niet lang geduurd. De vijand moest haar loslaten. Hij was overwonnen. Ze hief haar hand op naar Boven en ze was niet meer.

Toen ze nog maar net gestorven was, kwamen mijn grootvader en zijn zoon - oom Willem - om haar te zien. De bedsteedeuren deed men open, maar in verwondering bleven die beiden staan. De ganse bedstee was verlicht en een glans lag over haar verspreid. De beide mannen stonden in verwondering en aanbidding en mochten in de Heere eindigen. Daarna kwamen er nog anderen om haar te zien, doch dat licht was er niet meer. Ze zagen niet wat de eersten aanschouwd hadden.

Aldus is mijn oudtante, Pieterella Mieras, gestorven ten huize van mijn moeder in het jaar 1919.

MAATJE MEYAARD (mijn moeder)

Nog zeer jong zijnde kreeg zij reeds de zorg voor het huisgezin op haar schouders gelegd, daar haar moeder ernstig ziek werd. In haar jeugd heeft zij slechts wat onderwijs van haar vader ontvangen, maar een school heeft zij niet doorlopen. Ze moest hard werken, vooral toen haar geliefde moeder haar ontviel. Al jong had ook zij indrukken van dood en eeuwigheid. Vaak voelde zij zich gedrongen om tussen haar werk door zichzelf bij God aan te klagen. Haar zonde en schuld rezen als bergen voor haar op, zodat ze bitter weende, want zo iemand kon niet tot God bekeerd worden. Ze had zulk een bedorven hart en bovendien een driftig karakter. Ze vreesde voor de heiligheid en rechtvaardigheid Gods. En toch werd ze naar Hem toe getrokken om zichzelf aan te klagen. Daarin mocht ze nog een ademtocht vinden.

Wat was ze jaloers op de velen van Gods volk, die onder hun huisdak kwamen. Dat volk was gelukkig, maar zij zelf diep ongelukkig. Zij was zeer godsdienstig en toch bleef het vele jaren hetzelfde. Het kwam niet verder.

Zeer gesteld was zij op haar familie. Van haar 's vaders kant had zij omgang met Jacoba Nieuwenhuize uit Nisse en Adriana Sonke, die hier in Yerseke woonden.

Na haar trouwen kwamen er ook velen van Gods volk bij haar aan huis. En in de vacante tijd hebben veel predikanten bij haar gelogeed. Ze was leerzaam voor anderen. Ze had immers zoveel gehoord van - en meegemaakt met haar familieleden. Maar zelf miste zij het nog. Zij zag en voelde heel goed, dat het alles bij haar nog te kort was.

Op de begrafenis van haar broer Willem sprak Ds. v. Stuyvenberg haar aan, zeggende: „Wij voelen zo met u mee, wat u in uw broeder hebt verloren. Wat heeft de Heere uw familie rijk begenadigd! Velen van uw betrekkingen zijn reeds voor Gods troon. Mocht de Heere uit genade ook u in uw ouderdom dat goede Deel willen schenken".

Zij was toen 71 jaar. Dit alles gaf haar veel zielswerkzaamheden. De nood om met de Heere verzoend te worden werd haar zeer opgebonden. Doch ze wist niet hoe. Met alles wat zij beleefde gevoelde zij een tekort.

Zij kon niet sterven en God ontmoeten. Het werd haar zo bang. O, dat register van zonde en schuld! Het was niet af te meten. Nochtans, het heeft de Heere behaagd krachtadig met haar door te werken. Met al haar eigengerechtigheid is zij in de dood terechtgekomen. Zij moest haar eigen doemvonnissen gaan aanvaarden en overnemen. Als de grootste der zondaren ging ze God rechtvaardigen in Zijn recht. Zij mocht met verlies van zichzelf vallen onder dat recht. Alwaar in dat hachelijkst tijdsgericht de

Weg ontsloten werd in de Heere Jezus. Toen zij de uitlatingen van Zijn liefde mocht ervaren is zij weggezonken in eeuwige verwondering. Het was te groot voor haar, zij kon het niet bevatten. „O”, riep ze, „en dat voor mij, zulk een grote zondares, voor zulk een onwaardige!”

Haar mond vloeide over van Gods eer.

En toch werd het later nog zo dikwijls bestreden, het was een leven van op en neer. Maar meest neer. Dan durfde ze er niets van te zeggen. Bovendien, de jaren gingen inkorten. Het lichaam werd al zwakker. Soms sprak zij over de stille hope, die in haar geboren was. Dan weer was het: *"Hoe zal het nog aflopen met zulk een groot zondares als ik ben. Van mijn kant is het eeuwig verloren. Ach, als de Heere Jezus er maar bij is"*. De laatste nacht van haar leven zeide zij: *„Ik heb Gods raad hier moeten uitdienen. De tijd is nu om"*.

Aan een van degenen, die bij haar waakten vroeg zij de Heere te willen smeken om Zijn genade en leiding. Of de Heere Jezus als haar Borg er bij mocht zijn, bij haar overtocht van de Doodsjordan. En nadat die man gebeden had en *amen* zei, blies zij zo de laatste adem uit.

Zij stierf in het jaar 1952 op 79-jarige leeftijd en werd begraven naast haar broer Willem Meijaard. Dit kon omdat er juist anderen opgegraven waren. Op diezelfde plaats is later ook mijn vader, F. Waverijn, begraven.

Er blijven hier veel vragen onbeantwoord. De eeuwigheid zal daarop antwoord geven. Dit is wel zeker, de Heere vergist Zich niet. Haar vader heeft veel werkzaamheden met haar gehad. Met haar, die nog zeer jong zijnde, de last van het gezin kreeg te dragen, nadat haar moeder haar ontvallen was. Hoewel ze wel enige bijstand kreeg van een meisje, Truida Riedijk genaamd. Die naderhand huwde met Willem Baay.

Ze heeft het huisgezin verzorgd tot aan het huwelijk van haar broer Willem. Dus ook nog nadat zij getrouwd was.

Toen Willem getrouwd was, nam zij haar tante, Pietje Mieras, in huis. Hoewel haar krachten het eigenlijk niet toelieten.

Tweemaal heeft zij buikvliesontsteking gehad. Op 36-jarige en op 47-jarige leeftijd. Zij kwam tot aan de rand des doods, maar de Heere spaarde haar.

Ook haar vader heeft ze nog in haar huis opgenomen. Ze heeft die beiden - tante en vader - tot hun dood toe verzorgd.

Er zijn wat donkere nachten meegemaakt. In- en uitwendig. En nu uit vrije soevereine genade door de toegepaste Borggerechtigheid van de Heere Jezus Christus op één plaats te mogen zijn, waar geen nacht meer is. Wat zal dat zijn voor die gekenden des Heeren, die door Hem geliefd zijn met een eeuwige liefde. O, te zijn daar waar de zoete zalige gemeenschap met God en het Lam nooit meer verbroken wordt. Want daar zullen toch alle gekochten met het bloed des Lams altijd bij de Heere zijn. En aldaar zal geen nacht zijn.

